

LA ESQUELLA DE LA TORRA TXA.

PERIODICH SATIRICH, HUMORÍSTICH, IL-LUSTRAT Y LITERARI.
DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ESPANYA
y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.
NUMEROS ATRASSATS 4 CUARTOS.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya 8 rals.
Cuba y Puerto-Rico, 16.—Estranger, 18.

SOFIA MENTER.

Permétinme, estimats lectors, que 'ls fassa la presentació de una senyora y de una gran artista.

Dintre de pocs horars tal vegada, la veurán apareix en lo teatro Principal: es alemana, ha recorregut las principals ciutats d' Europa, deixant per tot arreu una estela de gloria, y avuy l' hi toca l' torn á Barcelona.

Bèn vinguda siga la famosa pianista Sofia Menter!

* * *
Fins are havíam sentit celebritats masculinas en aquest instrument que à més de suavitat y delicadesa, exigeix vigor y forsa; avuy sentiré un' una senyora, y hem de veure si 'ls pedals apretats per un peuhet calsat de sati y las teclas acariciadas per una mà petita y delicada saben respondre á las manyaguerias femeninas.

Desd' are 'ls declaro que si jo fos piano y 'm tocava una dona com la Sofia Menter, de mi 'n faria lo que l' hi dèss la gana.

* * *
Es guapa, elegant y distingida. Va neixe á Munich á l' any 1852: son pare, l' famòs violoncellista Joseph Menter, va matricularla á l' edat de vuit anys en aquell Conservatori, ahont durant sis anys rebé llissons del professor Viest.

Sofia Menter.

Quinze anys tenia, quan per primera volta vā presentar-se davant del públic en la societat filarmònica de Munich. La societat ne quedà tant prendada, que tornà á contractarla, acabat lo concert.

Los artistas son com los auells, los hi agrada mudar de clima. Sofia recorregué l' Alemanya y arribà á Berlin. Lo gran professor Carlos Tansig, admirat del geni de aquella nena perfeccioná 'ls seus estudis; y l' qui' era favorit rey de Prussia, avuy emperador de Alemanya, l' invitá á tocar molts vegadas en la sèva presència.

Es bò saberho, perque 'ls reys y emperadors acostuman a tenir molt bon paladar.

* * *

De Alemanya á Holanda no hi ha més que un pas. Los holandesos ván sentirla y ván perdre la calma. Figuríne que aquella gent, pèl regular tant flemàtica, vā contractarla set vegadas.

Pero á la gran pianista l' hi faltava un èxit que ressonés per tot Europa, y aprofità las festa de Beethoven que ván celebrarse á Praga. Alasseure's al piano, aquell públic no la coneixia; pero al ressonar las primeras notes del gran concert en *mi bemol* del immortal compositor en memoria del qual se feya la festa, l' admiració s' pintá en lo semblant del auditori, y al acabar, una tempestat de aplausos per llarch temps continguda ofegava l' eco de las darreras notes.

Al dia següent lo Conservatori de aquella ciutat l' hi conferia l' envejat títol de professora.

La critica més severa s' descubria davant de Sofia Menter.

La critica encomiástica se l' hi ajenollava als peus.

* * *

Després de Praga, Viena tingüe la satisfacció de admirarla. Lo critich Hanslick vā declararla «la millor intérprete de Beethoven». Liszt, l' admirable professor, digué qu' era «la primera pianista del mon».

Desde llavors l' estrella de la Menter ha brillat en las principals ciutats de Austria, Russia, Italia y Fransa.

Los francesos qu' es tot lo que pot dirse, ván arribar á olvidarse de que era alemana. Tal es lo poder de aquest llenguatge universal que se 'n diu música. Es l' únic llenguatge que s' conmoure á tots los cors y 's fa entendre en tots los pobles.

Anà á Inglaterra y tocà junt ab Rubinstein: en alguns concerts á dos pianos: ella portava l' *piano primo*.

La galanteria y l' mérit ván concedirli aquesta preeminència.

A Lòndres vā fanalizar als inglesos.

—Tant de bò que volgues fanalizar als mèus», dirà més de un endarrerit.

Ultimament se trobava á Buda-Pest, capital de Hungria, donant un concert.

Liszt, qu' es fill d' aquell pais, se presentá al teatro sense saberho ningú, s' amagà darrera l' cortinatje de un palco, escoltá extasiat, y després de sentir la *Llegenda de Sant Francisco*, tocada per la Menter, no poguè contenir-se y anantse'n á l' escenari, ab las llàgrimas als ulls, abrassà á la admirable artista.

Ditxós mil vegadas lo gran mestre que 's pot pendre aquestas llibertats, fillas del entusiasme.

Liszt digué: «Filla mèva: vaig dir á Viena qu' erats la primera pianista del mon; avuy afegeixo qu' ets l' única artista en quinas mans lo piano es un instrument desconegut.»

Ja la tractava de tú. Com á Déu.

* * *

Jo no faig més que ser l' eco de la fama, autorisada ab los èxits alcansats fins ara per Sofia Menter, y ab las frasses que l' hi han consagrat aixis los mestres com los critichs més celebrats de Europa.

Si una cosa desitjo es que la vèu de Barcelona no tiga motius de desafinar en aquest concert universal de alabansas.

Y ho desitjo per l' artista y pèl públic que anirà á sentirla.

L' artista podrà guanyar una nova corona; lo públic un nou recor per alegir als que han deixat lo gran Rubinstein y l' primorós Ritter.

P. DEL O.

¡CONTRAST!

Trista estás, Margarideta,
los u's t' estàns espurnant,
tas galtas abir tant rojas
avuy grogas s' han torcat.
¿Qué t' affigeix, Margarida?
¿Per qué llensas tristos ays
que se 'm clavan dintre l' ànima
com l' acer d' un fi punyal?
No ploris per Déu, m' ayms!
un riu te vā cara avall
qu' es com degotall de perlas
en que jo 'm vaig anegant.
Es que tal volta sospitas
que mon cor te siga ingratis
é bò tems que vil t' enganyat
dut per amor crimina?

T' ha insultat algú, nineta,
ton decoro menyspreuan?
Si es aixis d'gamho prompte,
y prompte 't sabré venjar
Mes per Déu parla, m' ayms,
parla prompte per pietat!...
—Ay, ves, Quim no m' amohinis!
i veus que tinch mal de caixal!

J. MOLAS Y BALLESTER.

UN COP D' ULL ALS TEATROS.

—Hola! ¿cóm ha anat la *Dinorah*?

—No me 'n parlis, Batista: vā ser un campi qui puga, y si l' escena passés á peu plà aixis com passa entre montanyas, diria que vā ser un *camp perdut*.

No l' hi faltava ráhò per formular aquest judici al filarmònic de qui vaig sentirlo.

L' afiligranada partitura de Meyerbeer necessita altres artistas que 'ls que ván interpretarla, tant més, quan aquí s' ha sentit aquesta òpera, cantada de manera que 's feya dir Excentissima Senyora.

Pero lo qu' es are, comensant per la tiple y acabant per la cabreta, allò no vā ser òpera, sino corrida d' artistas ó una cosa aixis. Lo públic vā encarregar-se de las picas, de las banderillas, de la mort y fins del arrastre.

Sobre aquest matalás fá de bon caurehi, devian dir los intérpretes de l' òpera, *l' Puritani*, que s' ha posat seguidament. Eran aquests la Lodi, en Gayarre, en Verger y en Nanetti. La veritat es que artistas de tanta valua no necessitaven aquell sacrifici.

L' òpera del mestre italià es molt coneguda, y á pesar de que avuy com avuy lo gust del públic vola per altres horisonts, encare l' home més adelantat en matèries musicals gira la cara endarrera, quan es Bellini qui l' crida y son artistas com los que hi anomenat los que l' interpretan.

La Lodi es una cantant d' escola correcta: la sèva vèu té poch volum; pero es àgil y afinada com la de un rossinyol. En lo duo del primer acte estava emocionada; pero després vā refrescar y vā alcansar grans aplausos en la Polonesa y demés pessas importants.

Gayarre vā fer gala de la sèva vèu admirable, fenomenal. Aquell accent poderós en algunas pessas ofegava 'l de la tiple. Lo públic, entusiasmado; en Bellini tal vegada l' hi hauria demanat menos forsa en alguns passatges.

—Senyor Bellini, l' hi hauria respot lo afortunat tenor, ¿qu' es? ha cregut que venen per sentirlo á vosté ó per sentirme á mi? Vegi si per vosté pagarian lo que pagan.

En Verger, afiligranat, net, cristalli y matisant totas las cadencias de una manera admirable. En Nanetti, bé. Unicament me permetrà observarli que en lo duo del segon acte no està conforme que trenqui la paraula llibertat.

Encare que tractanç de la llibertat no hi ha govern aquí á Espanya que no la trenqui, la mutili y l' esmolic, ja n' hi ha prou y massa ab qu' ells se permelin aquesta llibertat. Un extranger no deu ferho per res del mon.

Ab lo titol de *La marca del presidiario* la companyia dramàtica del mateix teatro ha estrenat un melodrama. L' obra vā neixe á Fransa y l' Sr. Domingo, actor d' aquella companyia, l' hi ha ensenyat á parlar espanyol per presentar-se davant del nostre públic. Pero per més que fassa no pot deixar l' aire del pais en que ha nascut. Conté situacions interessants y vā ser aplaudida.

Al Principal hem tornat á veure *El hombre de mundo*, aquesta obra admirable de 'n Ventura de la Vega, y un *Novio á pedir de boca*, de 'n Breton de los Herreros, en la qual com en totes las del autor hi ha aquella gallardia de versificació y aquella spontaneitat de llenguatge que no 's troba en cap més literatura.

La careta verde, *La levita*, drama interessant y realista de 'n Gaspar, y *La Mariposa*, de 'n Cano, qu' es molt convencional y demostra que no basta escriure bons versos y llençar flors retòricas per fer bons dramas, han acabat d' omplir la senmana, junt ab pessas com *Ya pareció aquello* y *A primera sangre*, que s' esquinsar de riure.

Es de applaudir la companyia que dirigeix en Catalunya per la varietat que dona al espectacles y per l' ajust ab que las obras son interpretades.

De la pianista Menter, ja 'n parlém en un altre lloc. En quan á l' efecte que produxeixi, serà objecte de la pròxima revista.

N. N. N.

LA MONEDA DE L' HISTORIA.

ANÉCDOTAS D' HOMES CÉLEBRES.

Los periódichs francesos han publicat una frasse de Gounod qu' es ben digna de ser coneguda.

Un organet de manubri tocava sota 'ls balcons de la casa del mestre la célebre cavatina del *Faust*.

Es inútil dir que la destrossava.

—Sentin? vā preguntarli un amich.

—No me 'n parléu, respondéu Gounod: los músichs no arribém á la posteritat sino per medi de la calumnia.

Un rasgo que pinta al malaguanyat general Prim.

S' havia de provehir una plassa d' escribá de un jugat de Barcelona y en Prim tenia gran interès per colocar á un amich seu.

La comissió encarregada de fer la proposta vā extender la llista per ordre de mérits y l' nom del amich de 'n Prim ocupava l' darrer lloc. Apesar de tot lo general vā nombrarlo.

—¡Qué ha fet, D. Joan! vā exclamar un individuo de la comissió. ¡Ha nombrat al últim!

—Donchs miri, respondéu l' general Prim, girant la llista, ate es lo primer.

Un francés se guanyava la vida ensenyant per los salons de Paris una colecció de püssas sabias. Lo duch de Aumale vā cridar á casa sèva al industrial perque l' hi ensenyès la colecció de püssas.

Un cop acabada la festa l' pobre francés contá á las sevases deixebles. N' hi faltava una. ¿Cóm buscarla? De manarho á las senyoras era una imprudència. Lo francés se retirà verdaderament desconsolat, y l' duch de Aumale 'n tingüe un sentiment.

Mitja hora després lo fill de Lluís Felip vā començar á sentirse picò, y quan vā sortir de la tertulia, després de una bona estona de molestia y de picadas, vā passar revista y vā trobar á la pussa fugitiva.

Agafantla ab tota delicadesa, la tancá dintre de una capsita y la envia al seu amo. Sobre la tapa de la capsita hi havia una nota manuscrita que deya:

—La vostra pensionista ja ha menjat.

LA DONA Y LO CHAMPPANY.

Fragment de la pessa en un acte *SI FÁ NO FA*.

CAMILO. Accepto; pero ab un pacte.
SOFIA. Vinga 'l pacte.

Al mèu rebost,
es á dí, á la llibreria,
tinch una ampolla ab molt bon
Champan y què'm vā regalar
una vella del gran tó
á la que vaig fé 'l retrato
trayentli dèu anys del cos.
¿Vaig á buscarla y la porto?
¿Qué? Ja vella?

No, no, no,
la botella de Champan.
Camilo, no bech licors!
Tampoch menjo á la francesa.
L' acostumare al bon tó.

Y á més, Sofia, 'l Champan
es un líquit fet en tot
expressament per las donas.

¿Perqué?
Ho entendrá bò prou.

Es un vinet lo Champan
molt lleuger, com vostés son;
com vostés té bona cara,
bon aspecte, bon color
y bon gusty mil bondats
que causan mil tentacions;
com vostés en apariencia
no té cap mala intenció;
pro, com vostés, explotant
mou un ruido escandalós;
com vostés quau ja ha explotat,
quan ja ha esbravat son furor,
ompla escumejant las copas
com ompla l' amor los cors;
com vostés tenta als més joves;
com vostés sembra ilusions,
com vostés dona alegria
si no se 'n abusa molt;
com vostés si se 'n abusa
causa terribles trastorns;

com vostés costa molt car,
com vostés may se 'n té prou,
com vostés se falsifica,
com vostés pica essent dols;
y com vostés se desmanda
á las barbas de tothom.

En fi, tanta es la semblanza
de la dona ab lo vi hermos.

que 'ns vè de Fransa y de Reus,

y de Pekin y del Clot,

que jo al Champan l' hi dich dona

y a la dona Champan fort.

JOAQUIM RIERA Y BERTRAN.

ESQUELLOTS.

Are qu' estan de moda 'ls banchs y las societats de totes classes que no se 'n podria constituir una de molt especial?

Me l' ha inspirada l' èxit desgraciat que ha tingut la *Dinorah*.

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

Podria titolarse «Sociedad de seguros contra siniestros teatrales».

Mediant una prima podria assegurar-se l' èxit de les obres, rifantse accions després del espectacle. Lo pùblic, ab la fatlera de ser accionista, no ensoraría las obres per malament que anessin, apendria à tenir calma, y 'ls favoresccls ab lo sorteig lo que no ho cobressin ab sensacions artísticas, ho cobrarien ab dividendos.

Vostés dirán tot lo que vulgan; pero aquesta es una idea que respon à la moda del dia.

Fá dos diumenjes vá haberhi gran consternació à l' iglesia de la Seo de Manresa.

Lo temple estava plé de gom á gom, y haventse després una mica de pols de la volta, vá corre la véu de que aquesta anaya à desplomarse y 'n volen de corredissas... y de caritat cristiana?

Y dich caritat cristiana, perque tothom mirava per la séva pell y uingú per la pell dels altres, de tal manera qu' en lloch de obrir las portas de sortida, ab la pressa ván tancarlas.

—Vaja, deya un impio, sembla que 'ls devots teniu molta por de morirvos, per més que siga dintre de l' iglesia y mentres cumpliu los debers religiosos.

—No, cá: encare que haguessen caigut las voltas, no 'ns hauriam mort. La Providencia obra miracles.

—Lo qu' es si no 'us poséu de clatell no sè pas com vos hauria anat.

—Y per qué de clatell?

—Home, perque la llana hauria amortiguat lo cop de las pedras.

Vaja que are no 'ns queixarém.

Lo gueto, vull dir, lo Gobernador de la Provincia, ja 'ns deixa retirar à las dugas de la nit. Fins are no podíam estar al café sino hasta la una. Are fins à las dugas tenim dret de menjar un biftech ó de pendre una llimonada.

Alerta, Sr. Gobernador, alerta, que ab tanta llibertat no 'ns desmoralisém.

A Roma tractan de celebrar una Exposició universal.

Molt bén fet. Tenen allá un objecte que no ha figurat en cap més exposició de quantas s' han celebrat.

Lo Papa.

Aquest dia un a mich mèu tractava de llogar una torre al Putxet.

—Es massa petita, vá dir al encarregat de las claus.

—Petita diu?

—Si senyor.

—Cóm dimoni ha de ser petita aquesta torre? Figuris que hi ha viscut en Fontrodona.

A Tonkin (Japon) s' ha desencadenat un tifón destruïnt 2,000 casas y 200 iglesias cristianas.

Los jàponesos si tenen la costum de reflexionar com los neos de aquí à Espanya, dirán:

—Es un càstich de Déu perque no segueixen la religió verdadera dels nostres pares.

Se parlava de conversions, y un capellá que ab las herencias de confiansa y altres gangas s' ha fet un capitalet que posseheix en paper de la deuda, exclamava:

—Senyors, à tal temps hem arribat qu' en això de conversions jo ja no hi crech.

—No créu ab cap conversió?

Al cap enterament no diré que no. Si per cás ab una no mès.

—Ab quina?

—Ab la conversió de la deuda que vol fer en Camacho.

Lo marqués de Rais no desisteix de la idea de colonizar las islas de Nova Bretanya.

Segons diu un periòdich s' ha donat tanta manya en reclutar gent, que fins ha lograt embarcar à uns quants jesuitas.

En aquest punt, mentres carregui jesuitas, no seré jo qui l' hi diga res al célebre marqués de Rais.

Si per cás, ja 's cuidarán de queixarse 'ls salvatges de Port-Breton.

S' ha publicat esmeradament impresa la comedietà de D. Lleò Fontova titolada «La casa de 'n Garlandax» ab tant èxit estrenada en lo Teatro Romea 'l dia del benefici del reputat actor. Se ven à ca'n Lopez à 2 rals.

En lo pròxim número donarém à coneixre un fragment de aquesta producció, al igual de lo qu' hem fet ab la comedietà del Sr. Riera y Bertran «Si sà no sà.»

La parroquia de Betlém déu ser una parroquia de lujo.

En totes las demés parroquias una fé de pila val no més que una pesseta.

A la parroquia de Betlém ne fan pagar sis rals. Aixis nos ho participa un estimat lector.

* * *

¿A què obendirà aquesta diferencia de tarifas?

—Serà que las iglesies fan com las botigas, que segons allà ahont estan situadas pagan més lloguer, y s' ho cobran augmentant lo prou dels articles de consum?

En lo salò gran del Ateneo Barcelonés:

Uns quants socios discuteixen lo valor de una paraula.

Un d' ells qu' es molt entès en materias d' idiomas, sosté que deriva del àrab.

Alguns altres ho posan en dubte.

Aquell diu:

—Senyors, ja veurán com tinch rahò: jo 'ls ho ensenyaré ab la gramàtica àrab à las mans.

* * *

S' als del sillò y toca 'l timbre.

Compareix un criat dels de la porteria.

—¿Que se l' hi ofereix?

Lo socio ab perfecte acent francès: —Porti la «Grammaire arabe de Gaspari».

Lo criat se 'n torna à la porteria visiblement aturrillat.

Després de pensar ab lo que l' hi ha demanat lo socio, s' desideix per cridar al encarregat del café y l' hi diu:

—Porti un vás de jarabe de pari à D. Enrich.

Lo cafeter se queda com qui veu visions.

* * *

—Pero quin jarabe es aquest? pregunta.

—Que vol que l' hi diga respon lo criat: jo l' hi demano lo que 'm diuhen.

—Potser l' hi ha demanat un' altra cosa.

—Ja veurà, vosté mateix vaji à preguntarli.

Lo cafeter s' adelanta cap al grup, que silenciós està esperant que 'l criat porti la Gramàtica àrab de Gaspari.

—D. Enrich, perdoni, diu lo cafeter.

—Digui.

—¿Que l' vol de escorxa de ponsém?

Assombro general. Quan després vá explicar 'l quid pro quo vá resonar una riatllada homèrica.

QUÈNTOS.

Lo fet que vaig à explicarlos passa en un poble de fora, entre dos individuos que viuen à la mateixa casa y per consegüent pagan lloguer al mateix amo.

Un d' ells, en Domingo, es fuster; l' altre, en Bertran, es de l' art de la terra; per un motiu que aviat lo sabrán tenen una disputa, s' agafan y han de descompartirlos.

Lo fuster se 'n vá à trobar al amo de la casa.

—Y donchs, ¿qué tenim, Domingo?

—Que si no 'm despatxa à n' en Bertran, per mí ja pot buscarme llogater.

—¿Y qué 'us ha fet en Bertran? Veyam.

—¡Cóm! ¿Vosté no ho sab? M' ha romput quatre dents.

—¿Y cóm ha sigut?

—Tornant de cavar ab lo xapo.

—¡Dimontri! Veyam, obriu la boca.

—¿La boca?

—Sí, home, ¿no diheu que 'us ha romput quatre dents?

—¡Oh! entenémos; vull dir quatre dents d' una serra. ¿Vosté 's créu que si m' hagües trencat quatre dents de la boca, seria tant quisquillós per venirme à queixar?

Un pintor enfilat en un tauló colocado entre dos escàlas, està acabant de fer lo rétol de una taberna.

Dessota hi ha un grup de curiosos, y un d' ells s' adona de una gran falta d' ortografia.

—¿Y quina falta!

En lloch de dir: *Despacho de vinos* diu de BINOS.

—Ep, mestre, exclama: *vinos* s' escriu ab v.

L' artista, ab molt desdeny y sense girar la cara, respon:

—Home, jo al seu puesto, si volia criticar lo rétol al menos esperaria que fòs sech.

Un pobre cego s' estava demanant caritat en un recò del moll.

Desembarcavan bous, y un d' ells escapantse vá donar una testarada al pobre cego.

Aquest, al sentirse 'l cop, digué tot tambalejant:

—Tinga una mica més de caritat, germà.

Un viudo 's consolava del seu dolor fent l' amor à una negra.

—Es precis disculparlo —deya un dels seus amics— cadaçú porta 'l dol à la sèva manera.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.

Lo total tant gran que 'm dona quan me trobo que no puch fer tres-prima una xarada, fá que al cap de poca estona creyentme ser bastant ruch la dos-tres de una vegada.

J. ESCOFET.

II.

Ma primera-dos Dos-tres que viu aprop de Total una hu-tres y alguns dinès vol donarme per Nadal.

FRANCISCO FLOS.

ACENTÍGRAFO.

Lo mèu tot es del total que de carlins aquí à Espanya no n' hem de veure may més mentres governi en Sagasta.

ADLAVAY PESOJ.

MUDANSA.

Cayguè al tot de 'n Total en Tot, que 'm creya era mort, y tingue encara la sort que sols à un tot prengué mal.

UN TAPÉ Y F. DE T.

TRENCA-CAPS.

Olaguer, Faustino, Anastasi, Julià, Ciprià. Colocar aquests noms en columna de modo que la tercera lletra de cada un formi 'l nom de una dona.

KEFEM ASSI.

CONVERSA.

—Llorens, ¿hont vás tant cremat?

—Hola, Pau, no 'm digas ré.

Tinch d' anar....

—Ja has esmorsat?

—Junts hem dit lo que hi menjat ara....

—Ahont vás?

—Busca'u també.

FUIG-FEINA.

QUADRAT DE PARAULAS.

Sustituir los pichs ab lletras que llegidas vertical y horizontalment digan: 1.ª ratlla, nom de dona; 2.ª un animal 3.ª altre nom de dona y 4.ª personatge de la Passió.

MICHAEL CODINA.

GEROGLÍFICH.

PA SAN

II

K K I I

..

I I

K B

I I I

J. PLANAS.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Por-te-ra.
2. IDEM 2.ª—En-cár-rech
3. ANAGRAMA.—Ramon, Roman, Norma.
4. MUDANSA.—Sis, bis, pis.
5. CONVERSA.—Anton.
6. ROMBO.—

A	M			
A	M	E	N	
M	E	L	I	A
E				

MANIA BURSÁTIL.

—Quins tractes vol?
—Cinch duros al més y las horas de Bolsa libres.

—Senyoret, ¿que ha passat pèl bolsin? ¿Sab com está
l' cambi?

—Senyora, ¿qué 'm donarà una mirada 'l olla?
—Ahont vas?
—M' arribo fins al bolsin á veure com estan los *Colonials*.

—Pero Francisca, ¿qué ha fet? Tot le diná es cremat.
—Ay, senyors; ab aquesta baixa de la Bolsa, avuy no sè lo
que 'm faig.

—Sr. Doctor, ¿cóm està avuy?
—A 29 $\frac{3}{4}$, bona tendencia.

—Lo llás escorredor m' ha fet perdre l' ofici; no hi
ha més: m' hauré de ficá al bolsin.